

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2017/2399**z dnia 12 grudnia 2017 r.****zmieniająca dyrektywę 2014/59/UE w odniesieniu do stopnia uprzywilejowania niezabezpieczonych instrumentów dłużnych w hierarchii roszczeń w postępowaniu upadłościowym**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 9 listopada 2015 r. Rada Stabilności Finansowej opublikowała podstawowe ustalenia dotyczące całkowitej zdolności do pokrycia strat (*Total Loss-Absorbing Capacity (TLAC) Term Sheet*) (zwane dalej „standardem TLAC”), które zostały zatwierdzone przez grupę G-20 w listopadzie 2015 r. Celem standardu TLAC jest zapewnienie, by globalne banki o znaczeniu systemowym, w unijnych ramach zwane globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, miały zdolność do pokrywania strat oraz zdolność do dokapitalizowania konieczne, aby pomóc w zapewnieniu, by – w trakcie procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz bezpośrednio po jej zakończeniu – krytyczne funkcje mogły być kontynuowane bez narażania na szwank środków finansowych podatników (środków publicznych) ani stabilności finansowej. W komunikacie z dnia 24 listopada 2015 r. zatytułowanym „Droga do utworzenia unii bankowej” Komisja zobowiązała się, że do końca 2016 r. przedstawi wniosek ustawodawczy, który umożliwiłby wdrożenie standardu TLAC do prawa Unii przed upływającym w 2019 r. terminem uzgodnionym na szczelbu międzynarodowym.
- (2) Przy wdrażaniu standardu TLAC do prawa Unii należy wziąć pod uwagę dotychczasowy ustalony indywidualnie dla każdej instytucji minimalny wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych („MREL”) mający zastosowanie do wszystkich instytucji w Unii, jak określono w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE ⁽⁴⁾. Ponieważ TLAC i MREL służą osiągnięciu tego samego celu, jakim jest zapewnienie, by instytucje w Unii posiadały wystarczającą zdolność do pokrycia strat i do dokapitalizowania, oba te wymogi powinny stanowić uzupełniające się elementy wspólnych ram. Komisja zaproponowała w związku z tym, by w drodze zmian w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 ⁽⁵⁾ wprowadzić do prawa Unii zharmonizowany minimalny poziom standardu TLAC dla globalnych instytucji o znaczeniu systemowym (zwany dalej „minimalnym wymogiem standardu TLAC”) oraz kryteria kwalifikowalności dla zobowiązań wykorzystywanych do spełnienia tego standardu, a w drodze ukierunkowanych zmian w dyrektywie 2014/59/UE i w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 ⁽⁶⁾ uregulować indywidualny narzut dla globalnych instytucji o znaczeniu systemowym oraz indywidualny wymóg dla instytucji niebędących globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, a także stosowne kryteria kwalifikowalności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 132 z 26.4.2017, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 173 z 31.5.2017, s. 41.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 30 listopada 2017 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 7 grudnia 2017 r.

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1).

Niniejsza dyrektywa, która dotyczy stopnia uprzywilejowania niezabezpieczonych instrumentów dłużnych w hierarchii roszczeń w postępowaniu upadłościowym, stanowi uzupełnienie wyżej wymienionych aktów ustawodawczych w brzmieniu uwzględniającym proponowane zmiany oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE⁽¹⁾.

- (3) Z myślą o tych propozycjach i w celu zapewnienia pewności prawa rynkom i podmiotom podlegającym MREL i TLAC, ważne jest, by terminowo zapewnić klarowność w zakresie kryteriów kwalifikowalności zobowiązań wykorzystywanych na potrzeby spełnienia MREL i przestrzegania prawa Unii wdrażającego TLAC, a także by wprowadzić stosowne przepisy dotyczące zasady praw nabytych w odniesieniu do kwalifikowalności zobowiązań wyemitowanych przed wejściem w życie zmienionych kryteriów kwalifikowalności.
- (4) Państwa członkowskie powinny zapewnić, by instytucje miały wystarczającą zdolność do pokrycia strat i do dokapitalizowania w celu zapewnienia sprawnego i szybkiego pokrywania strat i dokapitalizowania przy minimalnym wpływie na stabilność finansową i z jednoczesnym dążeniem do uniknięcia wpływu na podatników. Cel ten powinien zostać osiągnięty poprzez nieprzerwane spełnianie przez instytucje minimalnego wymogu standardu TLAC, który ma zostać wprowadzony do prawa Unii w drodze zmiany rozporządzenia (UE) nr 575/2013, oraz wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, jak przewidziano w dyrektywie 2014/59/UE.
- (5) Standard TLAC nakłada na globalne instytucje o znaczeniu systemowym obowiązek spełnienia, z pewnymi wyjątkami, minimalnego wymogu standardu TLAC za pomocą zobowiązań podporządkowanych, które w hierarchii roszczeń w postępowaniu upadłościowym znajdują się niżej niż zobowiązania wyłączone z TLAC (zwany dalej „wymogiem podporządkowania”). W ramach standardu TLAC podporządkowanie osiąga się poprzez skutki prawne umowy (co określa się mianem podporządkowania umownego), przepisy prawne danej jurysdykcji (co określa się mianem podporządkowania ustawowego) lub daną strukturę korporacyjną (co określa się mianem podporządkowania strukturalnego). W przypadku gdy wymaga tego dyrektywa 2014/59/UE, instytucje objęte zakresem tej dyrektywy powinny spełnić swój indywidualny wymóg za pomocą zobowiązań podporządkowanych, tak aby zminimalizować ryzyko zaskarżenia przez wierzycieli kierujących zarzut, że straty poniesione przez wierzycieli w procedurze restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są większe niż straty, które ponieśliby w ramach standardowego postępowania upadłościowego (zasada niepogarszania sytuacji wierzycieli).
- (6) Pewna liczba państw członkowskich dokonała już zmiany lub jest w trakcie zmiany przepisów obowiązujących w postępowaniu upadłościowym dotyczących stopnia uprzywilejowania niezabezpieczonego długu uprzywilejowanego w ramach swoich krajowych przepisów prawa upadłościowego, aby umożliwić swoim instytucjom spełnienie wymogu podporządkowania w efektywniejszy sposób, a tym samym ułatwić restrukturyzację i uporządkowaną likwidację.
- (7) Dotychczas przyjęte krajowe przepisy znacznie się między sobą różnią. Brak zharmonizowanych przepisów na szczeblu Unii jest źródłem niepewności zarówno dla instytucji emitujących, jak i inwestorów oraz może utrudniać stosowanie instrumentu umorzenia lub konwersji długu w odniesieniu do instytucji transgranicznych. Brak zharmonizowanych przepisów na szczeblu Unii może również prowadzić do zakłóceń konkurencji na rynku wewnętrznym, ze względu na to, że koszty, które instytucje ponoszą, aby spełnić wymóg podporządkowania, oraz koszty ponoszone przez inwestorów przy zakupie instrumentów dłużnych wyemitowanych przez instytucje mogą się znacząco różnić w poszczególnych państwach członkowskich Unii.
- (8) W swojej rezolucji z dnia 10 marca 2016 r. w sprawie unii bankowej⁽²⁾ Parlament Europejski zaapelował do Komisji o przedstawienie wniosków w celu dalszego ograniczenia ryzyk prawnych związanych z roszczeniami, których podstawą jest zasada niepogarszania sytuacji wierzycieli, zaś Rada w swoich konkluzjach z dnia 17 czerwca 2016 r. zwróciła się do Komisji o przedstawienie wniosku w sprawie wspólnego podejścia do hierarchii wierzycieli banków, aby zwiększyć pewność prawa w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- (9) Należy zatem usunąć istotne przeszkody w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego oraz unikać zakłóceń konkurencji będących wynikiem braku zharmonizowanych unijnych przepisów regulujących hierarchię wierzycieli banków, a także zapobiegać występowaniu takich przeszkód i zakłóceń w przyszłości. W związku z powyższym właściwą podstawą prawną niniejszej dyrektywy jest art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- (10) W celu ograniczenia do minimum kosztów spełnienia wymogu podporządkowania oraz ewentualnego negatywnego wpływu na koszty finansowania, niniejsza dyrektywa powinna umożliwiać państwom członkowskim utrzymanie, w stosownych przypadkach, istniejącej kategorii zwykłego niezabezpieczonego długu uprzywilejowanego, którego emisja jest dla instytucji mniej kosztowna niż emisja wszelkich innych zobowiązań podporządkowanych. Aby zwiększyć możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji, niniejsza dyrektywa powinna jednak zobowiązywać państwa członkowskie do utworzenia nowej kategorii podrzędnego długu uprzywilejowanego, który w hierarchii roszczeń w postępowaniu upadłościowym powinien

(1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

(2) Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

znajdować się powyżej instrumentów funduszy własnych oraz zobowiązań podporządkowanych, które nie kwalifikują się jako instrumenty funduszy własnych, lecz poniżej innych zobowiązań uprzywilejowanych. Instytucje powinny zachować swobodę emitowania długu należącego zarówno do kategorii długu uprzywilejowanego, jak i kategorii podrzędnego długu uprzywilejowanego. Z tych dwu kategorii, i bez uszczerbku dla innych możliwości i wyłączeń przewidzianych w standardzie TLAC na potrzeby spełnienia wymogu podporządkowania, wyłącznie kategoria podrzędnego długu uprzywilejowanego powinna kwalifikować się do celów spełnienia wymogu podporządkowania. Ma to na celu umożliwienie instytucjom stosowania mniej kosztownego zwykłego długu uprzywilejowanego do celów finansowania lub do wszelkich innych celów operacyjnych, i emitowania długu należącego do nowej kategorii podrzędnego długu uprzywilejowanego w celu uzyskania finansowania, przy spełnieniu wymogu podporządkowania. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość utworzenia kilku kategorii dla innych zwykłych niezabezpieczonych zobowiązań, pod warunkiem że zapewnią – bez uszczerbku dla innych możliwości i wyłączeń przewidzianych w standardzie TLAC – by jedynie instrumenty dłużne należące do kategorii podrzędnego długu uprzywilejowanego kwalifikowały się do spełnienia wymogu podporządkowania.

- (11) W celu zapewnienia, aby instrumenty dłużne należące do nowej kategorii podrzędnego długu uprzywilejowanego spełniały kryteria kwalifikowalności opisane w standardzie TLAC i określone w dyrektywie 2014/59/UE, zwiększając tym samym pewność prawa, państwa członkowskie powinny zapewnić, by pierwotny, umowny termin wymagalności tych instrumentów dłużnych wynosił co najmniej jeden rok, by nie zawierały one wbudowanych instrumentów pochodnych oraz by same nie były instrumentami pochodnymi, a także by w odpowiednich dokumentach umownych dotyczących ich emisji oraz, w stosownych przypadkach, w prospekcie emisyjnym wyraźnie wskazano ich niższy stopień uprzywilejowania w standardowym postępowaniu upadłościowym. Instrumenty dłużne o zmiennym oprocentowaniu wynikającym z powszechnie stosowanej stopy referencyjnej, jak Euribor lub Libor, oraz instrumenty dłużne, które nie są denominowane w walucie krajowej emitenta, o ile kwota główna, spłata i odsetki są denominowane w tej samej walucie, nie powinny być uznawane za instrumenty dłużne z wbudowanymi instrumentami pochodnymi wyłącznie z powodu tych cech. Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla wszelkich wymogów w prawie krajowym dotyczących rejestrowania instrumentów dłużnych w prowadzonym przez emitenta firmowym rejestrze zobowiązań w celu spełnienia warunków odnoszących się do instrumentów dłużnych należących do kategorii podrzędnego długu uprzywilejowanego przewidzianych w niniejszej dyrektywie.
- (12) W celu zwiększenia pewności prawa dla inwestorów państwa członkowskie powinny zapewnić, aby zwykłe niezabezpieczone instrumenty dłużne oraz inne zwykłe niezabezpieczone zobowiązania niebędące instrumentami dłużnymi miały wyższy stopień uprzywilejowania w ich krajowych przepisach prawa upadłościowego niż instrumenty dłużne należące do nowej kategorii podrzędnego długu uprzywilejowanego. Państwa członkowskie powinny również zapewnić, aby instrumenty dłużne należące do nowej kategorii podrzędnego długu uprzywilejowanego miały wyższy stopień uprzywilejowania niż stopień uprzywilejowania instrumentów funduszy własnych oraz stopień uprzywilejowania wszelkich zobowiązań podporządkowanych, które nie kwalifikują się jako fundusze własne.
- (13) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie ustanowienie zharmonizowanych przepisów regulujących stopień uprzywilejowania w postępowaniu upadłościowym niezabezpieczonych instrumentów dłużnych do celów unijnych ram w zakresie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz w szczególności zwiększenia skuteczności mechanizmu umorzenia lub konwersji długu, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na skalę proponowanego działania możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów. W szczególności niniejsza dyrektywa powinna pozostać bez uszczerbku dla innych możliwości i wyłączeń przewidzianych w standardzie TLAC na potrzeby spełnienia wymogu podporządkowania.
- (14) Właściwe jest, aby zmiany w dyrektywie 2014/59/UE przewidziane w niniejszej dyrektywie miały zastosowanie do niezabezpieczonych roszczeń wynikających z instrumentów dłużnych wyemitowanych w dniu rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy lub po tej dacie. Do celów pewności prawa oraz aby w jak największym stopniu ograniczyć koszty przejściowe, konieczne jest jednak wprowadzenie odpowiednich zabezpieczeń w odniesieniu do stopnia uprzywilejowania w postępowaniu upadłościowym roszczeń wynikających z instrumentów dłużnych wyemitowanych przed tą datą. Państwa członkowskie powinny zatem zapewnić, aby stopień uprzywilejowania w postępowaniu upadłościowym wszystkich pozostałych do spłaty niezabezpieczonych roszczeń wynikających z instrumentów dłużnych, które instytucje wyemitowały przed tą datą, regulowały przepisy państw członkowskich przyjęte na dzień 31 grudnia 2016 r. W zakresie, w jakim w niektórych przepisach krajowych przyjętych na dzień 31 grudnia 2016 r. uwzględniono już cel, jakim jest umożliwienie instytucjom emitowania zobowiązań podporządkowanych, część lub całość pozostałych do spłaty niezabezpieczonych roszczeń wynikających z instrumentów dłużnych wyemitowanych przed datą rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy powinna mieć możliwość posiadania tego samego stopnia uprzywilejowania w postępowaniu upadłościowym co podrzędne uprzywilejowane instrumenty dłużne wyemitowane zgodnie z warunkami niniejszej dyrektywy. Ponadto, po dniu 31 grudnia 2016 r. i przed datą wejścia w życie niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie powinny mieć możliwość dostosowania swoich krajowych przepisów regulujących stopień uprzywilejowania w standardowym postępowaniu upadłościowym niezabezpieczonych roszczeń wynikających z instrumentów dłużnych wyemitowanych po dacie rozpoczęcia stosowania takich przepisów w celu spełnienia warunków określonych w niniejszej dyrektywie. W takim przypadku tylko niezabezpieczone roszczenia wynikające z instrumentów dłużnych wyemitowanych przed rozpoczęciem stosowania takich nowych przepisów krajowych powinny być nadal regulowane tymi przepisami państw członkowskich, które były przyjęte na dzień 31 grudnia 2016 r.

- (15) Niniejsza dyrektywa nie powinna uniemożliwiać państwom członkowskim wprowadzenia przepisów stanowiących, że niniejsza dyrektywa powinna mieć nadal zastosowanie, w przypadku gdy jednostki emitujące nie podlegają już unijnym ramom naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w szczególności ze względu na zbycie ich działalności kredytowej lub inwestycyjnej na rzecz osoby trzeciej.
- (16) Niniejsza dyrektywa harmonizuje stopień uprzywilejowania w standardowym postępowaniu upadłościowym niezabezpieczonych roszczeń wynikających z instrumentów dłużnych i nie obejmuje stopnia uprzywilejowania w postępowaniu upadłościowym depozytów ponad to, co wynika z obowiązujących przepisów dyrektywy 2014/59/UE. W związku z tym niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla wszelkich istniejących lub przyszłych przepisów krajowych państw członkowskich regulujących standardowe postępowanie upadłościowe, które obejmują stopień uprzywilejowania w postępowaniu upadłościowym depozytów, w zakresie, w jakim taki stopień uprzywilejowania nie jest zharmonizowany przez dyrektywę 2014/59/UE, niezależnie od daty, w której depozyty te zostały złożone. Do dnia 29 grudnia 2020 r. Komisja powinna przeprowadzić przegląd stosowania dyrektywy 2014/59/UE w odniesieniu do stopnia uprzywilejowania w postępowaniu upadłościowym depozytów oraz ocenić w szczególności potrzebę ewentualnych dalszych zmian w tej dyrektywie.
- (17) W celu zapewnienia rynekowi i poszczególnym instytucjom pewności prawa oraz w celu ułatwienia skutecznego stosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu, niniejsza dyrektywa powinna wejść w życie następnego dnia po jej opublikowaniu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2014/59/UE

W dyrektywie 2014/59/UE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 2 ust. 1 pkt 48 otrzymuje brzmienie:

„48) »instrumenty dłużne«:

- (i) do celów art. 63 ust. 1 lit. g) i j), oznaczają obligacje i inne formy zbywalnych wierzytelności, instrumenty ustanawiające lub uznające wierzytelność oraz instrumenty dające prawa do nabycia instrumentów dłużnych; oraz
- (ii) do celów art. 108, oznaczają obligacje i inne formy zbywalnych wierzytelności oraz instrumenty ustanawiające lub uznające wierzytelność;”;

- 2) art. 108 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 108

Stopień uprzywilejowania w hierarchii roszczeń w postępowaniu upadłościowym

1. Państwa członkowskie zapewniają, by w ich przepisach krajowych regulujących standardowe postępowanie upadłościowe:

- a) następujące roszczenia miały taki sam stopień uprzywilejowania, który jest wyższy od stopnia uprzywilejowania przewidzianego dla roszczeń zwykłych, niezabezpieczonych wierzycieli:
- (i) ta część kwalifikujących się depozytów osób fizycznych oraz mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw, która przekracza poziom gwarancji przewidziany w art. 6 dyrektywy 2014/49/UE;
- (ii) depozyty osób fizycznych oraz mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw, które byłyby kwalifikującymi się depozytami, gdyby nie zostały one złożone za pośrednictwem zlokalizowanych poza Unią oddziałów instytucji mających siedzibę w Unii;
- b) następujące roszczenia miały taki sam stopień uprzywilejowania, który jest wyższy od stopnia uprzywilejowania przewidzianego w lit. a):
- (i) depozyty gwarantowane;
- (ii) systemy gwarancji depozytów, które w przypadku upadłości wstępują w prawa i obowiązki deponentów posiadających depozyty gwarantowane.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w odniesieniu do podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)–d), zwykle niezabezpieczone roszczenia miały, w ich przepisach krajowych regulujących standardowe postępowanie upadłościowe, wyższy stopień uprzywilejowania niż niezabezpieczone roszczenia wynikające z instrumentów dłużnych spełniających poniższe warunki:

- a) pierwotny, umowny termin wymagalności instrumentów dłużnych wynosi co najmniej jeden rok;
- b) instrumenty dłużne nie zawierają wbudowanych instrumentów pochodnych ani same w sobie nie są instrumentami pochodnymi;
- c) w odpowiednich dokumentach umownych i, w stosownych przypadkach, w prospekcie emisyjnym, które dotyczą danej emisji, wyraźnie wskazano na niższy stopień uprzywilejowania zgodnie z niniejszym ustępem.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby niezabezpieczone roszczenia wynikające z instrumentów dłużnych, które spełniają warunki określone w ust. 2 lit. a), b) i c) niniejszego artykułu, miały wyższy stopień uprzywilejowania w ich przepisach krajowych regulujących standardowe postępowanie upadłościowe niż roszczenia wynikające z instrumentów, o których mowa w art. 48 ust. 1 lit. a)–d).

4. Bez uszczerbku dla ust. 5 i 7 państwa członkowskie zapewniają, aby ich przepisy krajowe regulujące standardowe postępowanie upadłościowe, przyjęte na dzień 31 grudnia 2016 r., miały zastosowanie do stopnia uprzywilejowania, w standardowym postępowaniu upadłościowym, niezabezpieczonych roszczeń wynikających z instrumentów dłużnych wyemitowanych przez podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)–d) niniejszej dyrektywy, przed datą wejścia w życie środków przyjętych na mocy przepisów krajowych transponujących dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2399 (*).

5. W przypadku gdy, po dniu 31 grudnia 2016 r. i przed dniem 28 grudnia 2017 r., państwo członkowskie przyjęło przepisy krajowe regulujące stopień uprzywilejowania – standardowym postępowaniu upadłościowym – niezabezpieczonych roszczeń wynikających z instrumentów dłużnych wyemitowanych po dacie rozpoczęcia stosowania takich przepisów krajowych, ust. 4 niniejszego artykułu nie ma zastosowania do roszczeń wynikających z instrumentów dłużnych wyemitowanych po dniu rozpoczęcia stosowania takich przepisów krajowych, pod warunkiem że spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) na mocy tych przepisów krajowych, oraz w odniesieniu do podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)–d), zwykle niezabezpieczone roszczenia mają, w standardowym postępowaniu upadłościowym, wyższy stopień uprzywilejowania niż niezabezpieczone roszczenia wynikające z instrumentów dłużnych spełniających poniższe warunki:

- (i) pierwotny, umowny termin wymagalności instrumentów dłużnych wynosi co najmniej jeden rok;
- (ii) instrumenty dłużne nie zawierają wbudowanych instrumentów pochodnych ani same w sobie nie są instrumentami pochodnymi; oraz
- (iii) w odpowiednich dokumentach umownych i, w stosownych przypadkach, w prospekcie emisyjnym, które dotyczą danej emisji, wyraźnie wskazano na niższy stopień uprzywilejowania zgodnie z tymi przepisami krajowymi;

b) na mocy tych przepisów krajowych niezabezpieczone roszczenia wynikające z instrumentów dłużnych, które spełniają warunki określone w lit. a) niniejszego akapitu, mają – w standardowym postępowaniu upadłościowym – wyższy stopień uprzywilejowania niż roszczenia wynikające z instrumentów, o których mowa w art. 48 ust. 1 lit. a)–d).

W dniu wejścia w życie środków przyjętych na mocy przepisów krajowych transponujących dyrektywę (UE) 2017/2399 niezabezpieczone roszczenia wynikające z instrumentów dłużnych, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b), mają taki sam stopień uprzywilejowania jak stopień, o którym mowa w ust. 2 lit. a), b) i c) oraz w ust. 3 niniejszego artykułu.

6. Do celów ust. 2 lit. b) oraz ust. 5 akapit pierwszy lit. a) ppkt (ii) instrumentów dłużnych o zmiennym oprocentowaniu, wynikającym z powszechnie stosowanej stopy referencyjnej oraz instrumentów dłużnych, które nie są denominowane w walucie krajowej emitenta, o ile kwota główna, spłata i odsetki są denominowane w tej samej walucie, nie uznaje się za instrumenty dłużne zawierające wbudowane instrumenty pochodne wyłącznie z powodu tych cech.

7. Państwa członkowskie, które – przed dniem 31 grudnia 2016 r. – przyjęły przepisy krajowe regulujące standardowe postępowanie upadłościowe, na mocy których zwykle niezabezpieczone roszczenia wynikające z instrumentów dłużnych wyemitowanych przez podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)–d), są rozdzielone na co najmniej dwa różne stopnie uprzywilejowania, lub na mocy których stopień uprzywilejowania zwykłych niezabezpieczonych roszczeń wynikających z takich instrumentów dłużnych został zmieniony w odniesieniu do wszystkich innych zwykłych niezabezpieczonych roszczeń o tym samym stopniu uprzywilejowania, mogą wprowadzić przepisy stanowiące, że instrumenty dłużne o najniższym stopniu uprzywilejowania spośród tych zwykłych niezabezpieczonych roszczeń mają ten sam stopień uprzywilejowania co roszczenia, które spełniają warunki określone w ust. 2 lit. a), b) i c) oraz w ust. 3 niniejszego artykułu.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2399 z dnia 12 grudnia 2017 r. zmieniająca dyrektywę 2014/59/UE w odniesieniu do stopnia uprzywilejowania niezabezpieczonych instrumentów dłużnych w hierarchii roszczeń w postępowaniu upadłościowym (Dz.U. L 345 z 27.12.2017, s. 96).”.

Artykuł 2

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 29 grudnia 2018 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia ich wejścia w życie w prawie krajowym.

2. Przepisy, o których mowa w ust. 1, przyjęte przez państwa członkowskie, zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

3. Ust. 2 nie stosuje się w przypadku gdy przepisy krajowe państw członkowskich obowiązujące przed datą wejścia w życie niniejszej dyrektywy są zgodne z niniejszą dyrektywą. W takim przypadku państwa członkowskie odpowiednio informują Komisję.

4. Państwa członkowskie przekazują Komisji i Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Przegląd

Do dnia 29 grudnia 2020 r. Komisja dokona przeglądu stosowania art. 108 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE. Komisja oceni w szczególności potrzebę wprowadzenia ewentualnych dalszych zmian w odniesieniu do stopnia uprzywilejowania w postępowaniu upadłościowym depozytów. Komisja przedłoży stosowne sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Artykuł 4

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 12 grudnia 2017 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

M. MAASIKAS

Przewodniczący
